

звезда отъ небосклона ще се сине
и съ остра свѣтлина ще изгори, —
и мама дига жито съ пълни крини.

Кълне ли ни, и бие, и кори —
като наследственъ, лошъ порокъ въ кръвта си —
азъ нося спомена до днесъ дори, —

не знаа и дали ще го разкъсамъ,
но като червоядена греда
сърдцето ми съ отровна пепель рѣси.

Тя е болѣла въ огънь и вода,
грабителска рѣка да не остави
въ сирашкия имотъ следа,

и е могла по нѣщо да прибави,
та въ тоя дворъ да се не придушимъ,
когато плещести снаги изправимъ.

И днесъ, когато въ двора запрашимъ
съ вѣячката, отъ паметта се маха
забравата като опадалъ димъ, —

и виждамъ : до окъртената стрѣха
на сѣнка съ веселъ детски смѣхъ ядемъ
червена диня, сладка като захаръ...